

ВІСТІ

Братства кол. Вояків 1 УД УНА

Для внутрішнього вжитку членів Братства

Рік II.

Січень 1950

Ч. 1 (3)

о. Михайло Левенець

ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ!

Дорогі в Христі Браття — Товариші Зброї!

Вже шостий з черги рік, як ми, дружній вояцький гурт, залишили поля боїв, примушені судьбою відложити зброю, роз'їхавшись по різних частинах світу, щоб і цей радісний празник Різдва Христового зустрічати на далекій, холодній чужині.

Я розумію вас і хочу відгадати, чому сум застиг на ваших обличчях, бо відколи залишили ви рідні краї, не звучить більше в різдвяно-святоточному привітанні та всміхнена радість щорічного торжества, якою наповнялось ваше серце в часи блакитного дитинства, якою втішались ви в мирний час у колі рідних і дорогих вам осіб, якою загрівали себе у вояцьких ровах, присинаних снігом святої різдвяної ночі. Різдво — це свято наскрізь родинне, та коли доводиться вам зустрічати його далеко від рідних країв, далеко від рідних осіб, які силою обставин залишилися по той бік залізної заслони, я спішу привітати вас, як ваш кол. дивізійний духовник, в цей святий різдвяний час — дорогих та близьких моему серцю товаришів зброї, цілу нашу вояцьку родину — рідним і радісним привітом: Христос Раждається!

Спішу зложити вам мої щирі побажання, багато радості і щастя, сил, вдовolenня та кріпкої віри, що народжений Спаситель не пощадить вам своїх ласк, щоб перетривати сіру еміграційну дійсність і здоровими — сильними тілом і духом — вернутись чим скорше в рідні краї.

Я свідомий, що сьогодні не одному з вас біль стискає серце, мимохить із глибин наболілої душі виривається зіздання: Дитя Новонароджене, Всемогучий Владико, як довго ще звелиш ділити нам вигнанчу долю? Дай, щоб ці свята були вже останніми на чужині, щоб наступне Різдво стало в нас уже в дослівному розумінні святом мира, і щоб воно застало вже й нас „у народів вольних колі“.

Вифлеємська зірка, яка загоріла на небосклоні і сповіщає нам хвилину спомину про Різдво Христове, застає знов на землі стан, який аж ніяк не гармоніює з янгольськими піснями над Вифлеємом: „... Слава во вишніх Богу, і на землі мир людям доброї волі...“ Одну частину світу застає вона прибиту маривом непевності й терпіння, другу — в полум'ях нелюдської війни і серед небувалого досі кровопролиття, якому, здається, і краю немає.

Саме з настрою Різдвяних Свят може виринути у вас питання: чи справді немає на землі людей доброї волі, які покладали б кінець нещастям мільйонів людей?

Та досвід історії вчить, що щастя миру мусить бути окуплене великими жертвами. Цих жертв не оминуть народам, які боронять своїх прав проти зазіхань ворогів, тим не менше вимагається данину крові від тих народів, які в огні воєнних подій щойно кують свою долю і за ціну своїх жертв здобувають собі право на державну самостійність, право на мирні й щасливі часи.

До тих других належить і наш народ. Хоч тимчасово — ходом політичних подій — ми були приневолені залишити зброю, але наш народ, вірний своїм традиціям, бере й далі активну участь в тій найбільшій боротьбі всіх часів всесвітньої історії. І хоч наш край застає свят-вечірня зірка в такому лихолітті, як уже не раз упродовж нашої історії заставала, де все актуальними ставали слова: „... Край у руїні, люд у кайданах...“ — хоч і сьогодні не вчуєш там радісної коляди, хоч затихли там співи вірних християн — бо інші небажані „колядники“ із зловісною червоною зіркою гуляють по наших селах і по містах України, — на велику нашу радість, народ наш наче не враховує незчисленних досі жертв, ба ще більше, готовий він навіть і нові, ще більші жертви принести, якщо лише вимагатиме цього успішне й побідне закінчення збройних змагань за волю.

І тому, хоч сьогодні розпоршені ми по цілому світі, хоч без військової уніформи, хоч не спроможні зі зброєю в руках засвідчити свою любов Батьківщині, пам'ятаймо жертвенність наших братів і сестер у рідних краях, їхню довір'я до Господа Бога, їхні надії, зложені на вас, що своїм прикладним життям на чужині, не сплямивши чести вояка, приспішите хвилю воскресення. Хай вони будуть нам заєдно перед очима; і тому то, скрізь, де б ми не були, можемо і зобов'язані ми служити Богові і Україні. Доки не завершимо свого діла, ми повинні лишатись вояками Бога і Батьківщини і якраз це радісне свято Різдва Христового пригадус нам, щоб ми, ті, що вміли дивитись смерті в очі, ті, що з усмішкою на устах приймали рани воєнних дій, — вміли також прогнати з свого серця злидні й відчай.

а радіти разом з Христом, який теж терпів вигнання, переслідування, щоб у слухний час воскреснути і таки принести мир людям доброї волі. Перемога Христа над злом хай скріпить ваші сили і утвержує вас у переконанні, що правда перемаже.

В цей святоточний різдвяний час, Новонароджене Дитя Ісус простягає до вас свої рученята і кличе: „Ви, що стільки терпите, ви, прогнані, бездомні, голодні й покривджені, прийдіть до Мене, а Я успокою вас, облепшу вашу журбу, нагороджу заподіяні вам кривди“. Тож приходіть до Нього, приходіть, як діти до Батька, та моліть Його, щоб зберіг вас у повній силі і здоров'ї, щоб благословив вашу працю на Його славу і добро Батьківщини. А коли сумерк зневіри як вуж обвиває ваші серця, моліть Народжене Дитя: „Ісусе, будь зі мною!“ Коли розпука, мов злодій, таємно підходить до вашої душі, моліть Христа — „будь зі мною!“ Коли падає під тягарем ваших зайнят, моліться: Боже, будь зі мною! Коли гріх отруйним запахом вабить ваші змисли, — як неустрашимі вояки Христа і Його Церкви, кличте: Боже, рятуй мене! Я хочу, щоб Ти панував над моєю душею, допоможи не сплямити чести вояка, а лишитись вірним Твоїм сином, непохитним оборонцем правд Твоїх і нашої Батьківщини!

Тяте, дорогі браття, що хоч зложили ви залізну зброю, вам лишалась ще одна зброя, сильніша від першої, що спроможна допомогти нам осягнути мети. Це є молитва і вірність Божим законам. Молитвою і службою Богові ви можете найбільше прислужитись Батьківщині. Молитвою і вірністю Божим законам сплинуть обильні ласки неба на вас, на ваші родини, на цілий народ. А коли повним молитви буде ваше життя, будьте певні, що Він, Небесний наш Батько, вислухає молитов своїх дітей, вірних лицарів віри й волі, і допоможе нам діждатись хвилини, коли радісні дзвони св. Юрія й св. Софії проголосять воскресну пісню, щоб буйним весняним вітром злинути на рідну землю і доказати всім, що — з нами Бог — розумійте народи — покоріться, бо з нами Бог!

ЧЛЕНОМ БРАТСТВА!
КОЖНИЙ КОЛ. ВОЯК І УД —

Олег Лисяк

Наше восьме Різдво

Перше — застало нас всіх одягнених в сіру вояцьку уніформу, розпорошених по всій Європі — від берегів Дністра до скелястих кордонів Піреней і від Північного, суворого Моря до егейських соняшних просторів. Це було наше перше спільне Різдво, наше перше сумісне святкування Христового Різдва.

Для більшості з нас, це було перше святкування цього великого Св'ята поза хатою і перше у вояцькому одязі. На землях України лютувала тоді війна і ми святкуючи на чужих землях це велике родинне св'ято — з непокоєм вслухувалися у фронтові звідомлення, намагаючись збагнути як далеко це ворог від рідних осель і призадумуючись чи вчасно встигнемо навчитися військового ремесла, що б поспішити на допомогу Батьківщині.

Але ми зберігали наш рідний звичай, нашу старобутню українську традицію і де б ми не перебували тоді, ми святкували різдвяний празник так як пристало воякам за Віру і Батьківщину. Українську коляду чули Олешани, Гільверзум, Берлін і всі ці чисельні міста і містечка, що в них перебували на вишколі молоді вояки Першої Української Дивізії — цього пам'ятного 1943 року...

Наступне наше Різдво, Різдво зими 1944/45 застало нас вже після нашого першого великого бою, після Бродів. Час різдвяних святкувань застав нас всіх разом у словацьких горах, поміж приязним словацьким населенням, яке ще тоді не зовсім розуміло нас і якому щойно пізніше зовсім відкрили очі червоні „визволителі“...

Наша Батьківщина була вже цілком зайнята окупантом і коли різдвяної ночі наша коляда бреліла над словацькими горами — наші бажання слали її аж там на Батьківщину, де лютував ворог, де в замерзлій землі спочивали наші товариші і де героїчна УПА продовжувала свій бій. Ми чекали на наказ — але він не приходив.

Третє Різдво — було вже лише різдвом „колишніх“... Колишніх вояків, колишніх борців, колишніх тих, що йдуть на поклик, колишніх тих, що їх прославляють, „колишніх“ тих, за яких ховаються. „Колишніх“...

В зимі 1945/46 року ми були вже нікому не потрібні. Більше — ми були лише баластом, плямою, невідгідною позицією в демократичному балаяні політиків. Чи на пісках Ріміні, чи в понурих бараках Авербаху, чи скриті як злочинці поміж „повноправними“ скитальцями в таборах, чекаючи кожної хвилини на донос і „репатріацію“ — ми святкуючи не забували, чому і для чого ми тут а не де інде, хоч як гірка була кутя.

Поплили роки: 1946, 1947, 1948, 1949... Рік за роком ішов і затиралися щораз більше події минулого часу. Забувалося багато. Для нас не забулося лише дві речі: що ми вояки нашої Батьківщини і що наші друзі на Рідних Землях кровавляться в затяжному бою з відвічним ворогом.

Ми ніколи не вважали нашої боротьби закінченою не зважаючи на те, що ми вже не в струнких вояцьких лавах. Нас ніхто від нашого вояцького обов'язку не звільнив, ніхто не дав нам відпустки, ніхто не сказав, що наша робота закінчена. А якщо ми не зможемо разом з нашими друзями на Батьківщині у спільній боротьбі — то лише тому, що покищо такого наказу не було! Ми ще не знаємо від кого цей наказ прийде — але він прийде від когось, кого ми всі українські вояки будемо зобов'язані слухати і тоді ми сповнимо щераз наш вояцький обов'язок так, як сповняли його вісім років тому.

Цього року святкуємо це Різдво Христове розпорошені мабуть по всіх континентах. Більшість з нас згуртована на британському острові по робітничих гостелях Менчестеру, Сліфорду, Горблінгу, Свансі, Рочдейлу і т. д. і т. д. Немало нас ще в Німеччині, немало по цілому європейському континенті по обох боках завіси. На другій півкулі в Канаді, в США, в Аргентині всюди, де проживає українська спільнота — стрінете і наших друзів — дивізійників. Вони часто й найбільш активна частина нашого громадянства. Не брак наших ні під Хрестом Півдня, ні в Індокитаю, де кривавляться в боях з червоними наші колишні товариші з дивізії.

Певно знаємо, що немало кол. членів Дивізії в відділах нашої єдиної активної тепер збройної сили — Української Повстанської Армії. Всюди на світі, в мирній праці чи зброй-

ній боротьбі кол. вояки Дивізії доказують свою вартість і якість як громадян і вояків.

Восьме наше Різдво з часу, коли ми стали українськими вояками, святкуємо на чужині. Нехай не послабить це нашого запалу, нашої віри в слушність нашої справи. Розкинені по всьому світу творім разом з усіма українськими вояками одну родину. Коли загремить наша коляда під холодним небом Британії, під альпійськими верхами Німеччини, під австралійським Південним Хрестом, поміж тунезійськими пісками, посеред хмародерів Америки чи в аргентинській гарячій ночі — не забудьмо про тих, що вже ніколи не засядуть до святкового стола і про тих, що ще й сьогодні „йдуть за свій Край, за стрілецький звичай — ідуть в бій за свою перемогу!...“

Д-р Олекса Горбач

Праця наших станиць

Одна з найважливіших справ у всякому гурті це виміна думок, поглядів, питання відповідного зв'язку, поміж членами самими та поміж членами гурту й органами, що виконують їх рішення — управами. Це перадусім питання власної домівки та — меткого організаційного референта, який вів і втримував б — зокрема при сьгоднішньому розпорошенні членства — якнайживіший зв'язок: особистий чи бодай письмовий із кожним і найдалі проживаючим членом Братства. Кожний наш член мусить відчувати, що про нього гурт пам'ятає. Пам'ятає про цю кожну українську людину, самотню, чи одружену з чужинкою, закинуту серед чужого моря — і виявляє це хоча б у формі надісланої час до часу прочитаної вже книжки, газети, чи то написаних кількох рядків листа. Слід пом'ятати, що в багатьох випадках ці наші товариші, зокрема у Німеччині, це відштовхнені заслпленими таборовими кациками як „коляборанти“, і тим самим огірчені на свою власну громаду люди. Наш святий обов'язок цю нанесену їм моральну кривду направи

Домівка станиці необхідна скрізь при більших скупченнях членства, зокрема ж по містах. Чи то власна чи в „комірному“ в іншій місцевій української громадської установи. Без такого постійного місця, де могли б зійтися члени й обговорити спільні справи, обдискутувати цікаві питання — немислима регулярна праця ніякого гурта. Домівка повинна стати видимим знаком життя і праці станиць. Вона, до речі, виводить нас і з небажаного „підпілля“. Як гнітує прикро відбивається такий „незаконний“ характер існування станиці, свідчать такі ганебні для нас факти з таборового життя в Німеччині, де в деяких випадках пропонувано з боязні перед „власть імущими“ відсвяткувати пом'ять поляглих під Бродами у формі якихось там роковин, на приклад хрищення України. Це звучить як дотеп, але нажалі це гірка правда. Власна домівка допоможе нам залегалізувати перед власною громадою наше минуле, якого ми ніраз не соромимся.

В дальшому станиця і її домівка повинні стати вогнищем праці членів

(Докінчення на 3 стор.)

Комунікати Головної Управи

ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ РЕФЕРАТ

доводить до відома, що за останній місяць постали нові станиці Братства в Берхтесгаден і Ульм в Німеччині і Зальцбург в Австрії. Для Бельгії і Англії призначено відпоручників і вислано їм уповажуючі листи. Назначено відпоручників для двох заморських країн, в одній заморській країні постала станиця Братства, склад Управи якої Головною Управою затверджено.

Проситься всіх голів Станиць і відпоручників пересилати до Головної Управи звіти з діяльності, як теж запотребування на членські виказки. З пересланих членських виказок треба якнайкорше розчислюватися і пересилати список тих, хто одержали виказки. Коли б з яких небудь причин пересилання поіменних списків було неможливе, проситься подавати число виданих виказок.

Головна Управа Братства взиває всіх колишніх вояків 1-шої УД закладати на місцях станиці Братства

(Докінчення з 2 сторінки)

над собою і для громади назовні. Завданням Управи Станиці буде вміти сцементувати членство і зорганізувати працю серед нього. А сцементуватиме в майбутньому вчорашню „стрілецьку сім'ю” — якраз охота і змога спільно працювати. Кожний член повинен пам'ятати, що він кол. вояк і що його працю очікують гурт його товаришів у станиці і громадське доквілля.

Братство це не якийсь новий світогляд чи ідеологія. Члени Братства, так як і колишні вояки 1. УД визнавали і визнають різні ідеології і заступають різні політичні переконання. Братство в'яже їх, як і колишній військовий однострій в одну громаду, без уваги на їх політичні і світоглядні переконання. Прийшовши на сходи вояків залишаємо в дома всі наші партійно-політичні інструкції. Лише на такій платформі можлива успішна співпраця.

Помилляється той, хто вважав би безперспективним наше Братство, мовляв, це товариство „ветеранів” сперте лише на вчорашніх споминах, які так приємно снується при чарці...

Люди живуть завтрашнім і нинішнім днем. Тому, метою нашого Братства було передусім плекати і розвивати українські вояцькі традиції серед кол. дивізійників, не дати кол. воякам здебільшувати себе духово, щоб майбутнє не застало їх невідготованими. Після тих прикрих моментів, що не одному з нас прийшлося зазнати в останніх сімох роках, багатьом з поміж нас здавалось, що хай там в майбутньому діється, що хоче „але вже без нас”... Стверджуємо, що таких людей небагато, і що в нашої масі закорінена відповідальність перед майбутнім поколінням.

Завдання Братства окреслює його Статут: плекання і розвивання традицій українського війська. Того ствердження не сміємо вважати лише святковою патріотичною фразою, але імперативом покладеним на нас усіх.

і нав'язувати зв'язки з Головною Управою.

По переведенні зборів і уконституванні Управи Станиці треба негайно переслати звіт до Організаційного реферату Головної Управи і предкласти до затвердження список вибраних.

Становище в Англії.

Член Головної Управи Братства, п. Е. Шипайло, перебуваючи в Англії, перевів розмови з Управою Об'єднання б. Вояків-Українців Великої Британії. Участь в розмовах брали: сот. М. Дябога — Голова Об'єднання, і члени Управи: пп. М. Карпинець-Білий та Е. Гарасимчук. В розмовах були заторкнені такі головні питання: видання збірника „Броди”, видавання „Вістей”, заходи для створення видавничої спілки, спроби об'єднання комбатантських організацій та зацікавлення співпраці між ОБВУ та Братством.

Для наших членів подаємо коротко, що ОБВУ в Англії провело дуже важливу, а разом дуже важку працю над зорганізуванням укр. вояцтва в Англії. Мусимо висловити їм признання, що цілі, які вони перед собою поставили, вони повністю осягнули і ОБВУ це сьогодні наша найбільша і найкраще зорганізована комбатантська організація, яка числює під цю пору декілька тисяч активних членів. В рядах ОБВУ об'єдналися не тільки кол. члени 1. УД, але й інших формацій, як кол. армії Андерса, Червоної Армії й інших. Не зважаючи на це, що кожний із членів Управи переважненько фізично-заробковою й громадською роботою, Управа намагається забезпечити своїх членів різними виданнями з історично-військовою тематикою, дбас про інвалідів та намагається притягнути до своїх рядів всіх, ще незорганізованих, кол. вояків. На цьому місці бажаємо ОБВУ й Управі якнайкращих дальших успіхів в осягненні намічених завдань.

Наш представник поінформував членів Управи, як далеко вже дійшла праця над виданням збірника „Броди”. Гарячим бажанням Управи ОБВУ є, щоби якомога прискіпити праці над збіркою, щоб вже в якнайскорішому часі він міг повиявитися на книжковому ринку. Управа ОБВУ взяла на себе зобов'язання допомогти фінансово Братству в цій справі. Зацікавлення цією книжкою, яка буде першим цього роду виданням після закінчення другої світової війни є дуже велике і вона причиниться напевно до роз'яснення багатьом правдивої дійсності про 1. УД.

Управа ОБВУ поставилася дуже прихильно до видання „Вістей” Братства і запевнила й тут свою співпрацю, з однієї сторони надсиланням

Веселих Свят

і щасливого Нового Року

бажає

українській військовій громаді

і всій українській спільноті

Управа Братства
кол. Вояків 1. УД.

дописів і статей, які заторкували б пекучі проблеми вояцтва з їх терену, з другої сторони взяла на себе зобов'язання кольпортувати деяку кількість „Вістей” на терені Англії.

В дальшому заторкнено питання створення видавничої спілки, якої завданням було б видавати військово-фаховий журнал. Наш представник інформував про всі заходи, які перелюлося до того часу на терені Німеччини та з'ясував точно всі труднощі створення такої спілки. (В часі перебування нашого представника в Англії вже постав в Мюнхені ініціативний Комітет для організування Військово-Наукового Товариства, Комітет для створення видавничої спілки і редакційна колегія, в склад яких входять відомі зорганізовані й незорганізовані військовики, — прим. Ред.)

Управа ОБВУ висловила побажання, що під сучасну пору, коли політична ситуація щораз більше ускладнюється, всі комбатантські організації повинні стремити до об'єднання. Головною метою організації з європейського суходолу повинні б зрозуміти вагу теперішньої ситуації й об'єднатися до спільної дії. Вояк повинен бути тільки вояком, а всі партійні суперечки залишити політикам.

Для зацікавлення співпраці між ОБВУ та Братством, виділювала Управа ОБВУ свого члена п. Е. Гарасимчука як Уповноваженого Братства на терені Великої Британії.

Віriamo, що зустрівши таке прихильне ставлення наших друзів з Англії — зуміємо в наступному 1951 році спільними зусиллями добитися ще кращих вислідів в праці, як до тепер.

КОМІСІЯ ПРАВНОЇ ОБОРОНИ

повідомляє, що всякі вістки, мовляв справа допущення дивізійників до США поладнана позитивно і, що бажано емігрувати повинні вносити документи, позбавлені будьяких реальних підстав.

Дня 27.12.1950 був зроблений дир. Радиком з ЗУАДК запит в ДП Комісії у Франкфурті звідки одержано повідомлення, що участь в 1-шій Українській Дивізії ще далі являється перешкодою в еміграції до США. В тій справі вислано зараз обширне письмо до д-ра Галана, ексективного директора ЗУАДК-у в Філадельфії, в якому з'ясовується стан справи і проситься про негайні інтервенції в ДП Комісії у Вошінгтоні.

УВАГА ІНВАЛІДИ!

Новий німецький закон про матеріальне забезпечення воєнних інвалідів (Bundesversorgungsgesetz)

Такий закон схвалено парламентом в Бонні 19 жовтня 1950 з силою діяння від 1 жовтня 1950. Закон трактує чужинців на рівні з німцями. Вимогою є лише щоби вони перебували в Західній Німеччині. **Забезпечення можуть отримати ці, що їх інвалідство:** 1) є в причинуюому зв'язку із службою в рамках німецької збройної сили, або з службою подібною до військової, для німецької організації; 2) по-

стало з причини безпосереднього впливу військових дій в Німеччині або в окупованій німцями території.

Закон вважає військовою службою — кожну службу, що її пошкоджений повнив як вояк або військовий урядовець на підставі німецького закону про військову повинність, далі службу у „Фольксштурмі”, польовій жандармерії, протилетунських батеріях навіть поза фронтом.

Службою „подібною до військової” вважає закон: 1) добровільну чи недобровільну службу виконувану на наказ будь якого військового команданта для військових цілей; 2) службу т. зв. „вермахтсгельфера”; 3) службу добровільного санітарного персоналу; 4) службу в організації „Тодт”; 5) службу в т. зв. „будовляному штабі Шпеер”; 6) службу в повітряній обороні.

Не дає прав до забезпечення цивільна служба, що її виконувано для військових цілей, але на підставі ок-

ремого договору про працю, хіба, що ця праця була виконувана у особливих, небезпечних для здоров'я воєнних умовах.

Закон подає теж подрібно постанови, що треба розуміти як „безпосередній вплив воєнних дій”, яких однак тут з огляду на брак місця не наводимо.

Забезпечення признають лише на внесення пошкодженого. Воно мусить бути подане до двох років від 1 жовтня 1950 і його виплачують за час від місяця, в якому це прохання було внесене.

Підставова висота забезпечення при 25% інвалідства становить найменше 15 НМ. При більш як 50%-ому інвалідстві, пошкоджений отримує крім цього вирівняльну ренту (найменше 40 НМ місячно).

У всіх випадках зв'язаних з отриманням забезпечення треба звертатися до Урядів Суспільної Опіки.

Мр. В. Стеткевич

КОМІСІЯ ПУБЛІКАЦІЇ

повідомляє, що в зв'язку із невідрадним становищем на ринку паперу в Німеччині виступили нові труднощі в справі видання книги „Броді”. Нестача паперу постала в зв'язку з деякими об'явами браку сировини, зумовила деякі видавничі обмеження між іншими теж і обмеження накладу збірника „Броді”. Всеж таки думаємо, що нам вдасться перебороти всі труднощі і вкортці добитися успіху у виданні книги.

Доповнюючи інформації про збірник, подаємо, що він складатиметься з 15 великих статей, поділених на три відділи (ідеологічно-політичний, військово-фаховий і мемуарний). Доповнювати текст буде велика тактична карта брідського бою за даними ген.-штабу дивізії, далі автентичні знімки з бою (більшість з них до тепер неопублікована) і мистецькі ілюстрації і заставки роботи маляра Мирона Левицького. Не сумніваємося, що це лише для учасників бою але і для загалу кол. вояків Дивізії і всего українського громадянства поява цієї книги буде побажана і що загальну зацікавленість її з належною прихильністю і зацікавленістю.

В сьоголішньому числі „Вістей” містимо репродукцію однієї із мистецьких заставок „Бродів”, роботи Мирона Левицького.

ПОШТОВА СКРИНЬКА

Розмір наших „Вістей” покищо невеликий і годі нам хоча б частково помістити всі ці листи, які вже надійшли до нас із усіх континентів, враховуючи „заборонені країни” як США і Австралія. Не сумніваємося, що коли дальші числа „Вістей” дійдуть до кол. вояків 1 УД, наш зв'язок стане ще тісніший.

Д. Сенів (Німеччина) пише: „Прочитавши останній випуск „Вістей” Братства, почуваюсь зобов'язаним допомогти в якнайскорішій появі наступного числа. Отже, долучую 5 НМ на дальший випуск. Але маю прохання до Управи а саме щоби „Вісті”, хочь єдині на еміграції не мішалися в партійні свари. На мою думку наше „Братство” не постало для якихось партій, які вже перемінилися в професіональних сварунів — але воно постало для України. Бажаю багато успіхів...”

Ми зовсім згодні з Вами. Ні Управа Братства ні Редакція „Вістей” не складена з політиків. Ми лише українські вояки. Дякуємо за Вашу (першу з усіх) пожертву на пресовий фонд „Вістей”.

Т.М. з другої півкулі пише: „...Сердечно дякую Вам, за отримані „Вісті” Братства, які мені як учасникові бою під Бродами дали багато приємності. Бажаю успіхів. З вояцьким привітом...”

Ч.М. пише: „...подайте мені теж конечно адресу Управи Братства. Мені треба тут на далекій чужині мати зв'язок з моїми братчиками — думаю, що розумієте мене?...”

Ось лише декілька листів. Чи треба кращого доказу про потребу „Вістей”?

Пишіть до нас. Ніхто не зрозуміє Вас так як ми — ці, що перейшли цей сам шлях що і ви.

ВІД РЕДАКЦІЇ

Після випуску минулого, грудневого числа наших „Вістей”, ми отримали доволі багато відгуків на його появу. Деякі з них містимо в „Поштовій Скриньці” Редакції. В деяких із листів ми знайшли запити, чому ми не подаємо ціни „Вістей”, бо ж годі розчислюватись з кольпортажі, не маючи поданої ціни...

Дорогі Друзі-Дивізійники, Читаці наших „Вістей”!

Ми не є ніяке заробкове підприємство, не платимо податків, ані платень чи гонорарів редакторам — тому годі нам назначати ціну, подавати тираж, мати до діла з фінансовою владою, митним урядом і тим всім, що на горе новочасній людині видумала цивілізація. Коли не знаєте як поладнати своє фінансове відношення до „Вістей” і взагалі до Управи Братства прочитайте у „Поштовій Скриньці” листа нашого друга, кол. вояка Дивізії — Д. Сеніва.

Якщо ще і тоді буде Вам неясно — тоді вже вибачайте!

Якщо б ви знали з якими комічно-мікроскопічними фінансовими „засобами” ми почали видавати наші „Вісті”, ви задивувалися б. Але, ми знаємо, що ви не назвете нас „гохштаплерами”, але подоможете нам сповнити наш обов'язок супроти Вас розпоронених по всему світі — сповняючи Ваш обов'язок супроти нас.

Редакція

ПОБАЖАННЯ

Всім кол. учасникам дій в Грубешівщині, Холмщині і на Підляшші бажаю Веселих Свят та кращого Нового Року

Дмитро

„Професорові” бажають Щасливого Нового Року і нових окулярів

Товариші спід Фельдбаху

Яськови Конспіраторові бажають щасливої конспірації в нових умовах Панцер-Єтери

Всім кол. військовим звітодавцям бажає швидкої спільної зустрічі, ще в цьому Новому Році

Олег Нервозлюка

Міськови Карпинцеви бажаємо як найкращих успіхів в мрячній Англії Міттенвальдці

На Пресовий фонд „Вістей” Братства склали як перші: пп. Дмитро Сенів 5 НМ і др Михайло Мельничук 5 НМ. Хто черговий?

Адреса Братства

Письма, адресовані до Головної Управи, слати на адресу:

Eugen Szypajlo, München, Dachauer Str. Nr. 9/II (Germany).